
Propanbutanová story

Petra Jancková

Bylo nebylo, vlastně zpočátku bylo, a to pěkně veřejně, nijak tajně, Kocourkov nebo tak nějak se to město jmenovalo. V Kocourkově, jako ve správném městě, měli svého starostu, své radní, své podradní, dále pak radítky a také radlice. A všichni tito moudří a moudré se jednoho dne uradili, že by bylo dobré zavést do Kocourkova plin. Čtete dobře, moudré hlavy, plin. Neboť plynu, a zvláště toho propanbutanového se radní báli jako čert kříže.

Ale komu není rady, tomu to ani o radlici nepomůže. Radní se uradili, plin byl zaveden. Kocourkovští si drbou brady co s ním. Topit se s ním nedá, sporáky po něm vypovídají poslušnost a unikne-li nějaký ten krychlový metříček do ovzduší, mění i řezníkovíc Baryn barvu srsti.

Když už všichni měli nadýcháno poslední promile, ozval se přidušeným hlasem švec Šťovíček řka, že jako by rád věděl, kde se tady vlastně ten sajrajt vzal a kdo to jako všechno spískal.

A to neměl dělat. Starosta, radní, podradní, radítky a radlice nevyjímaje se dohřáli. Začali něco říkat o nevděku, který vládne světem, prskali a sršeli bleskami a jiskrami na všechny strany a hlavy. Když tu náhle velká rána, statická elektřina smíchaná s plinem – tím nedochůdčetem neviditelným – udělala své a Kocourkov, nebo jak se ten kraj světa jmenoval, byl bez všech radítků, radních, podradních a starosty, jen ty radlice zbyly – snad aby bylo čím příště něco „zvorat“.

Vážené moudré hlavy, neberte to jako návod jak dělat komunální politiku, avšak neusínejte na vavřínech, neboť jak jistě víte, i když se mi to těžko říká, příklady táhnou.